

Свугде сам по нешто, у цркви сам све.

Где никога не знам- свакога познајем, и свак ме зна.

Ко дете кад се шћућури уз мајку, шћућурим се уз воштаницу.

У стотину бих ватри сагорео да ми није тог пламена...

Свугде сам по нешто...

Облак. Но шта је облак без неба, до једро подрано са катарке, поњава...

Свакога знам. Никога по имену, но по човеку.

Молим се за онога крај себе: „Боже, дај му јер он је мени дао!“, и молим се за себе: „Боже, дај ми да подам даље...“

Шта ће ми више од Литургије?

Моје је колико ће за мном остати, а не колико ћу оставити.

Силан је човек свугде по нешто, но шта ће човеку сила?

Да подигне камен што ће га здробити?

Лако је подићи камен, но хајде буди камен, делић планине, а не одрона...

У цркви си то.

У цркви сам то.

Молим се за оне што не верују у Господа – Господ верује у њих.

Док год веле да: „не верују док не виде“ - верују у тебе Господе, јер ко се видом води тај вазда чека зору да се раздани...

Не тражи Бога, брате, но сачекај, не брини, он тебе тражи...

Свакога знам и сви ме знају. Не ко сам, већ што сам..?

Оно сам у тишини њиховој, и тишина су моја.

Није тишина празнина, но испуна душе.

Друго је ћутња. Ћуте они што немају речи, а утишају се врли што речи имају њих...

Кад не говориш већ те говори, кад си молитва незнаноме крај себе и кад ти је молитва незнанац до тебе...

Свугде сам по нешто, ко семе жита разбацана наоколо...

Семе је семе, једнако на камењару и њиви, но по камењару је бачено а по њиви посејано...

Под иконама клијам, стасавам, зрим...

Пожњу ме кандила на моби, па расеју изнова, изнова, изнова...

Нема краја ту где је вазда почетак.

Свугде сам по нешто, само сам у цркви све и ништа.

Не оно ништавно ништа, уморно од хтења и сулудог трка, но ништа ко у трену постања...

Свугде сам по нешто, јалово разапет, није свако дрво за распеће, нити свака вода-Јордан.

У цркви сам све. Све у њој, и сва је у мени.

Душо моја- мили манастиру...

Шћућурим се крај воштанице, пламен згасне све ватре...

Постојим док знам да нисам вечан, а вечан сам јер знам да Бог постоји!

Стотину ми се пута казао. Видео сам га где год сам видео човека...

Зар није Господ незнанац крај мене што се на Литургији моли за мене. Мир мојега мира...

Свугде сам по нешто, и све бих... Све сам пред олтаром, и све што бих одавно имам. Одувек.

Молим се за оне што не верују у тебе, Господе, да верују у себе, тада ће знати...

Бог се јави, стотину сам га пута чуо кад год сам застао да чујем човека!

Бог се јави, у гласу детета.

Бог се јави, сваки пут кад помислиш да немаш куд па стазе дођу по тебе...

Бог се јави! Само веруј, не тражи да видиш- умири се да осетиш.

Бог се јави- ваистину се Бог јави!

Свугде сам по нешто, но имам где бити све...

(Два у један)